

blive sat ud af Spillet. Er det det, de vil, saa lad det komme frem rent ud, saa veed vi, hvad de Herrer mener med deres Forskringer om Forlig og Forhandling. Men dette ikke at kunne imødegaa os, ikke at kunne anføre noget som helst Postulat eller have det Mindste at stille op og saa at tale vidt og bredt om Forhandling og Forsonlighed, det fører ikke til Noget, det fører kun til Skinsforhandling. Skinsforhandling er nemlig ikke en Forhandling, der ikke fører til Noget, thi det behøver en virkelig Forhandling mellem fri, selvstændige Parter ikke nødvendigvis at gjøre. Nei, Skinsforhandling er en Forhandling, hvor den ene Part ikke er til at faae fat paa. Og det er det, jeg har imod de Herrer og mod Regjeringen med; Regjeringen tier, fordi den føler, at den kan ikke forsvare sig, og de andre Herrer, som tale, ere ikke til at faae Hold paa; hver Gang man gaar dem paa Klingen, saa knibe de ud; det er netop Skinsforhandling, og paa den Maade kommer vi ingen Begne.

Sagde: Den ærede sidste Taler sagde: Lad os faae et Svar paa vort Forslag.

Formanden (Berg): Turde jeg erindre det ærede Medlem om at tale herop imod Formanden.

Sagde: Ja. — Jeg maa dertil svare, at det er meget vanskeligt at give et Svar paa Udtalelser, der i Virkeligheden ere selvmodsigende, og naar den ærede sidste Taler talte om Skinsforhandling, saa man jeg tilstaa, at jeg ikke har været i Stand til at opfatte hans Udtalelser anderledes end som et Skin. Det, han tidligere udtalte, stod i den skarpeste Modstrid med Alt, han i dette Dieblif sagde. Det gaar med ham som med det ærede Medlem fra Ribe (Bust), der har afslagt Ed paa Forsatningen og derfor mente, at det var Meningen, at han ikke maatte indbetale sin Stat, medens han derimod nok kunde tage Diæter, skjøndt man skulde tro, at, hvis han havde Ret i sin Brede mod Provisorierne, var Brøden dog snarere mindre ved at betale ind i Statskassen end ved at tage Noget ud af den. Saa tilsvarende Maade omtalte den sidste ærede Taler i det ene Dieblif Regjeringen som en aldeles villieløs Duffe i det radikale Høirepartis Hænder, der Ingenting turde gjøre uden at spørge det, medens han i det næste Dieblif fremstillede os, altsaa det, han kaldte det radikale Høireparti, som en villieløs Duffe i Regjeringens Hænder, der ikke har andet Formaal end at understøtte denne Regjering, og for hvem der ikke eksisterer noget andet

Spørgsmaal end det, at bevare disse 7 rare Ministre. Der er saaledes her en fuldstændig Selvmodsigelse, og det er der ogsaa i det Program, han udfastede. Naar han nemlig sagde: Vi ere rede til at forhandle fuldstændig oprigtigt og loyalt, men Et skal godkjendes, og det er vor Ret til absolut Veto, saa siger jeg: Ja, med den Tilføielse giver jeg ikke en sur Sild for hans Forhandling. Naar det absolute Veto skal anerkjendes, og det skal hævdes, at de Herrer, i hvilket Dieblif de vil, kan umuliggjøre al Forhandling ved det absolute Veto, selv om det er nok saa imotiveret, saa er det en Forhandling, der ikke fører til Noget; det absolute Veto vil jeg paa det Bestemteste hævde har Forsatningen aldrig givet hverken Folkethinget eller Landstinget. Det Formaal, som Folkerepræsentationen fik indenfor Forsatningen, var at hde den kongelige Regjering sin Medvirkning til paa bedste Maade at varetage Landets Interesser, men et Veto, som kan kastes ud fuldstændig imod Landets Interesser, og som vil kunne medføre en Forbrydelse mod Landets Interesser, det har Folkethinget ikke, og det skal det heller aldrig nogensinde faa.

Solch: Jeg kunde blot ønske nærmere med et Par Ord at behjælp, hvad jeg mente før, naar jeg i Form af en Afbrydelse nægtede, at det skulde være et særligt radikalt Høire, der maatte siges at have seiret ved disse Valg, og jeg tror derimod, at, hvis man har fulgt disse Valghandlinger gennemgaende, saa vilde man være opmærksom paa, at der aldeles ikke har fundet radikale Udtalelser Sted fra Høirekandidaternes Side. Tværtimod, jeg tror, at det Almindelige er det, at det har været meget stærkt fremhævet fra Høirekandidaternes Side, at det, man først og fremmest vilde undgaa og ligesaa fuldt som Venstre, det er, hvad der fra anden Side er blevet betegnet som Folkethingets Udmygelse, Noget, som man har anvendt mod os. Jeg antager at der ikke er nogen Kandidat paa Høires Valgtribuner, uden at han paa det Bestemteste har modtaget dette. Endelig har man sagt, at vi have paa Valgtribunerne forlangt, at Venstre ubetinget skulde godkjende Provisorierne. Jeg antager, at saa at sige enhver Høirekandidat har udtalt sig imod, at han vilde bifalde, at der stilles saadanne Forbringinger til Venstre. Thi det kunde man vel nok sige sig selv, at det vilde være meget vanskeligt at faae Venstre til at godkjende Provisorierne i den Form, at man skulde sige: De ere nu guldige og gode bestaaende Love, og vi tage Alt i os, hvad vi tidligere have sagt. Nei! det have